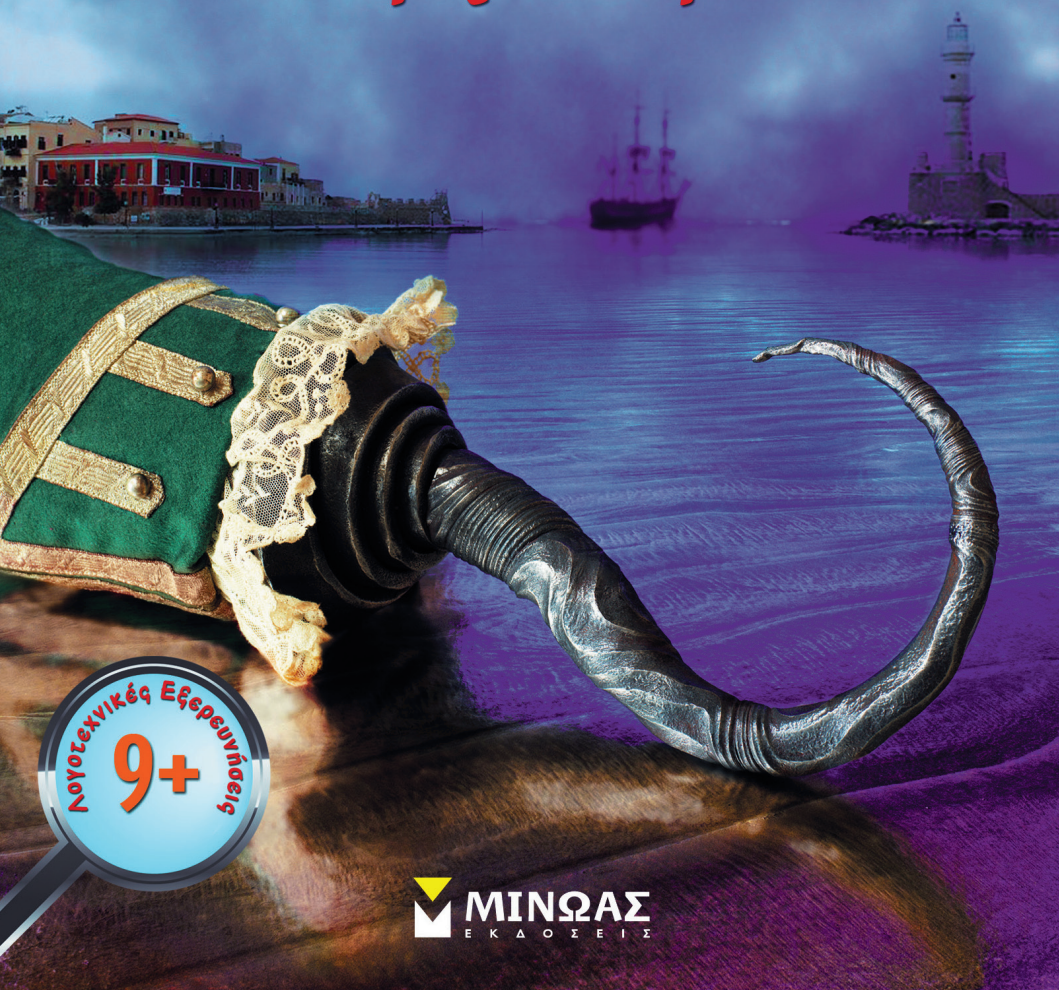

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

Στα χνάρια
του κουρσάρου
Μπαρμπαρόσα

ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ
ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΣΑ

Σειρά: ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΞΕΡΕΥΝΗΣΕΙΣ

Σπύρος Πετρουλάκης,
Στα χνάρια του κουρσάρου Μπαρμπαρόσα
Copyright © κειμένου: Σπύρος Πετρουλάκης, 2014

Παραγωγή: ΜΙΝΩΑΣ Α.Ε.Ε.
1η έκδοση: Απρίλιος 2014

Σχεδιασμός εξωφύλλου — Σελιδοποίηση: Ιάκωβος Ψαρίδης
Επιμέλεια κειμένου: Αθηνά Λυρώνη
Φωτογραφίες εξωφύλλου:
© Paul Biddle / Arcangel Images
© Chania-Crete by Nikos

Copyright © για την παρούσα έκδοση:
Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ
Τ.Θ. 504 88, 141 10 Ν. Ηράκλειο, ΑΘΗΝΑ
τηλ.: 210 27 11 222 — fax: 210 27 11 056
www.minoas.gr • e-mail: info@minoas.gr

ISBN 978-618-02-0272-4

ΣΠΥΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ
ΤΟΥ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ
ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Το μυστικό του καπετάνιου παππού	9
Ένας θησαυρός περιμένει να ανακαλυφθεί	13
Το κυνήγι του θησαυρού ξεκινά	19
Ανακαλύπτοντας την πόλη	25
Η βόλτα του παππού	37
Ο καβγάς είναι εμπόδιο	47
Τη λύση δίνει η γιαγιά	53
Κλέφτες λουλουδιών και κατάσκοποι	59
Μια δασκάλα πάντα βοηθά	65
Οι γρίφοι της θάλασσας	70
Θα μπορούσαν όλα να πάνε στραβά	79
Ιστορίες γύρω από τη φωτιά	87
Νέα μέρα, νέοι γρίφοι	96

Ικανοί σύμμαχοι	104
Ένας φίλος στα δύσκολα	113
Ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός	116

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΥ ΠΑΠΠΟΥ

Το μαύρο κλειδάκι ήταν περασμένο σε ένα δερμάτινο κορδόνι, καλά δεμένο στον λαιμό του παππού. Τα παιδιά το παρατηρούσαν με ενδιαφέρον όποτε αυτό ξετρύπωνε από κανένα κουμπί του πουκάμισού του. Όσες φορές είχαν τολμήσει να τον ρωτήσουν τι ξεκλείδωνε με αυτό το κλειδί, εκείνος απέφευγε να τους απαντήσει ξεκάθαρα. Έτσι είναι ο καπετάνιος. Όλο κόλπα κάνει στα παιδιά και όλο τα πειράζει.

—Το μεγάλο μυστικό είναι τόσο καλά καταχωνιασμένο, όσο και η θαμμένη εκκλησιά. Και όσοι ξέρουν λένε ότι ο θησαυρός που βρίσκεται εκείά¹ είναι ανεκτίμητος. Όποιος τον βρει, θα αποκτήσει σπάνιο πλούτο και δύναμη.

Τα τέσσερα παιδιά εδώ και ώρα κρεμόντουσαν

1. Εκεία: Εκεί

από τα χείλη του καπετάν Σήφη. Έκανε το μυαλό τους να σεργιανίζει σε θάλασσες τόσο βαθιές και άγριες, που έφευγε ο νους. Γοργόνες και σκυλόψαρα, πειρατές και μάχες σώμα με σώμα· σπαθιά και κανόνια. Πότε μπουνάτσες και πότε κύματα που υψώνονταν πάνω από τριάντα μέτρα.

— Και λίγο σας ελέω², τους είπε ο καπετάν Σήφης, έχω φάει τις θάλασσες με το κουτάλι.

Και τους πήρε το μυαλό.

— Μα, βρε παππού, πώς έχεις φάει τη θάλασσα με το κουτάλι; Αφού η θάλασσα είναι υγρό. Δεν τρώγεται! Πίνεται! παρατήρησε ο εγγονός του ο Κωνσταντίνος.

— Χα, χα..., όλοι γέλασαν.

Ο καπετάνιος χτένισε με τα ροζιασμένα δάχτυλα το ολόλευκο γένι του και έσκυψε με τρόπο στα παιδιά. Εκείνα, από τη στάση του σώματος και τον τόνο της φωνής του, κατάλαβαν ότι ο καπετάν Σήφης ήταν έτοιμος να ξεστομίσει κάτι πολύ σπουδαίο. Πλησίασαν κοντά για να ακούσουν.

— Θέλω να σας δείξω κάτι, τους είπε ψιθυριστά, σχεδόν συνωμοτικά.

Με αυτά τα λόγια, ένα μυστήριο απλώθηκε στον χώρο. Τα παιδιά κοιτάχτηκαν με περιέργεια. Τι να ήθελε άραγε να τους δείξει;

Ο Κωνσταντίνος, εννέα ετών, ήταν αδελφός της

2. Ελέω: Λέω

Ειρήνης, που μόλις είχε κλείσει τα έντεκα. Ο καπετάν Σήφης ήταν ο πατέρας του μπαμπά τους και έμενε κοντά στο παλιό λιμάνι των Χανίων. Αυτό το τελευταίο Σαββατοκύριακο του Γενάρη η τύχη ήταν με το μέρος των παιδιών! Την ερχόμενη Δευτέρα, τριάντα του μήνα, ήταν των Τριών Ιεραρχών, πράγμα που σήμαινε μία παραπάνω μέρα ξενοιασιάς! Και τι μέρα! Δευτέρα παρακαλώ, και τα σχολεία, κλειστά!

Από το απόγευμα της Παρασκευής, λοιπόν, το «οικογενειακό συμβούλιο» είχε αποφασίσει ότι τα δύο παιδιά θα περνούσαν το τριήμερο στον παππού και τη γιαγιά. Οι γονείς της Ειρήνης και του Κωνσταντίνου θα έλειπαν. Αυτό φυσικά τους είχε χαροποιήσει πολύ, αφού θα απολάμβαναν τις μέρες αυτές, εκτός από τη συντροφιά των παππούδων τους, που υπεργαπούσαν, τη συντροφιά των φίλων τους· της Παρασκευής και του Δημήτρη, που έμεναν εκεί κοντά.

Η Παρασκευή ήταν η μεγάλη της παρέας, και με τον αδελφό της τον Δημήτρη ήταν συχνά στα μαχαίρια. Όχι ότι είχαν τα σημαντικά προβλήματα να λύσουν, αλλά να, όσο να 'ναι δεν άφηναν και πολλά να πέσουν κάτω. Πότε το τραβούσε το σκοινί ο ένας, και πότε ο άλλος. Αυτό βεβαίως είχε σαν αποτέλεσμα τα δυο παιδιά να αντιμετωπίζουν τις τιμωρίες που τους έβαζε η μητέρα τους. Η Δίκαιη κυρία Μαρία.

Η Δίκαιη κυρία Μαρία είχε έναν μοναδικό τρόπο να σκαρφίζεται τις πιο ευφάνταστες ποινές. Δεν τα

μάλωνε πολύ, αλλά τους έβαζε να κάνουν κάποιες αγγαρείες-τιμωρίες όταν εκείνα είχαν ελεύθερο χρόνο. Μια μέρα ας πούμε, είχε βάλει τον Δημήτρη να κεντήσει ένα λουλούδι. Με κλωστή και με βελόνα! Πράγμα που δεν του άρεσε καθόλου. Εκείνος είχε κοκκινίσει από το κακό του. Κόντευε να σκάσει.

—Μα αυτά είναι κοριτσίστικα πράγματα..., είχε διαμαρτυρηθεί.

Μάταια όμως. Η τιμωρία ήταν τιμωρία και η προσβολή, μεγάλη. Εκείνος ο καημένος το μόνο που σκεφτόταν ήταν τα παιδιά που άκουγε έξω να παίζουν μπάλα. Κάθε τόσο τον φώναζαν να βγει για να παίξει μαζί τους. Ο Δημήτρης, όμως, χωνόταν μέσα, βαθιά στο δωμάτιο, μην τυχόν τον δει κανένα μάτι, και γίνει ρεζίλι.

ΕΝΑΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΦΘΕΙ

—Ελάτε μαζί μου. Θα σας δείξω κάτι, μα θέλω να μου υποσχεθείτε ότι δε θα μάθει κανένας πράμα³. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, είπαν τα παιδιά με ένα στόμα.

Σιγά μην έχαναν την ευκαιρία. Η ιστορία μύριζε περιπέτεια! Όλο παράξενες ιδέες σκαρφιζόταν ο παππούς, που πάντα είχαν μεγάλο ενδιαφέρον.

Ο καπετάνιος έδωσε μια και σηκώθηκε από την ξύλινη ψαροκασέλα όπου καθόταν τόση ώρα. Τα παιδιά πρόθυμα τον ακολούθησαν, αφού η προσμονή ήταν πολύ μεγάλη. Με λίγες δρασκελιές μπήκαν μέσα στο σπίτι.

Το σπίτι του καπετάνιου ήταν όπως τα περισσό-

3. Πράμα: Τίποτα

τερα σπίτια στην οδό Σαρπάκη και τα γύρω στενά. Παλιό, με δύο ορόφους και κήπο έξω. Ναι, έξω! Στον δρόμο! Η γιαγιά της Ειρήνης και του Κωνσταντίνου, η Κυραρήνη ή καπετάνισσα, όπως και οι γειτόνισσές της, λάτρευε τα λουλούδια. Έτσι είχαν μάθει κι εκείνες από τη δική τους μητέρα και τη γιαγιά τους. Γι' αυτό όλο το στενό ήταν γεμάτο γλάστρες κανονικές και αυτοσχέδιες. Μέσα σε ό,τι μπορείς να φανταστείς οι νοικοκυρές φυτεύουν γεράνια, βασιλικούς, γαρδένιες και τριανταφυλλιές με τόσο δυνατό άρωμα, που μεθάει όλη γειτονιά! Άσε δε, τα βράδια του καλοκαιριού με την ευωδιά που αναδίδουν τα νυχτολούλουδα, τι γίνεται!

Όπως είναι λοιπόν οι γλάστρες σ' αυτόν τον αυτοσχέδιο κήπο, κολλημένες η μία δίπλα στην άλλη, έτσι είναι και τα σπίτια. Όταν τα παρατηρείς, νομίζεις ότι το ένα στηρίζεται πάνω στο άλλο για να μην πέσει. Τόσο παλιά είναι. Η γιαγιά της Ειρήνης λέει ότι το σπίτι τους είναι κατασκευασμένο από τους Ενετούς. Κατακτητές που έζησαν στα Χανιά από το 1204 ως το 1669. Για φαντάσου! Αυτοί ήταν άλλωστε και εκείνοι που οργάνωσαν και ξαναέχτισαν την πόλη, που είχε παραδοθεί στις φλόγες από τους προηγούμενους κατακτητές, τους Γενουάτες. Έτσι ήταν πάντα στην Κρήτη! Από τον έναν κατακτητή στον άλλο.

—Για δείτε επαέ⁴..., ο καπετάνιος άνοιξε ένα

4. Επαέ: Εδώ

συρτάρι και έκανε στην άκρη για να μαζευτούν τα παιδιά.

Έπιασε ένα πορφυρό βελούδινο πανάκι και το ξετύλιξε με ευλάβεια. Αταίριαστο με το όμορφο ύφασμα, φάνηκε το σκουριασμένο μέταλλο που ήταν τυλιγμένο μέσα. Ένας παλιός, παμπάλαιος γάντζος ήταν το μυστικό του!

— Τι είναι αυτό; η Ειρήνη έκανε την ερώτηση που ήθελαν να κάνουν όλοι.

— Χμ... Ετούτο δω που βλέπετε είναι ο γάντζος που είχε στην αριστερή του χέρα ο μεγαλύτερος πειρατής των επτά θαλασσών! Ο φόβος και ο τρόμος! Ο σπουδαιότερος κουρσάρος όλων των εποχών.

Κοίταξε καθέναν τους ξεχωριστά. Η αγωνία ήταν ζωγραφισμένη στο βλέμμα τους. Ο καπετάνιος συνέχισε με ψιθυριστή φωνή:

— Ο περιβόητος πειρατής Χαϊρεντίν Μπαρμπαρόσα, ο Κοκκινογένης!

Τα μάτια του γυάλισαν. Το πρόσωπό του έλαμψε. Τα παιδιά, όμως, δεν το είδαν. Παρατηρούσαν σαν μαγνητισμένα τον γάντζο που κατέληγε σε μια σουβλερή άκρη.

— Ο Κοκκινογένης;

Ο Δημήτρης είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ο πειρατής Μπαρμπαρόσα ήταν κατά κάποιον τρόπο το ίνδαλμά του. Τόσες και τόσες φορές είχε φανταστεί τον εαυτό του πολεμιστή στο πλάι του, να κουρσεύουν και να πολεμούν στις ακτές της Μπαρ-

μπαριάς. Εκεί δηλαδή που σήμερα είναι το Αλγέρι. Στη Βόρεια Αφρική.

— Όποιος τον πλησίαζε στη μάχη... Χραπ! ο καπετάνιος έκανε μια κίνηση με το χέρι του και όλοι κατάλαβαν τι μπορεί να προκαλούσε ένα δυνατό χτύπημα με αυτόν τον μυτερό γάντζο.

— Α, πα, πα..., η Παρασκευή είχε ανατριχιάσει.

Ασυναίσθητα αγκάλιασε τον αδελφό της, που, κατά περίεργο τρόπο, δεν αντέδρασε.

— Παππού, πώς βρέθηκε στα χέρια σου ο γάντζος του Μπαρμπαρ —, πήγε να ρωτήσει η Ειρήνη, αλλά πριν προλάβει να ολοκληρώσει το όνομα, ο καπετάνιος τη σταμάτησε.

— Σοστ... Μη λες ονόματα!

Κοίταξε δεξιά και αριστερά, λες και οι τοίχοι είχαν αυτιά και τους ψιθύρισε:

— Νομίζω ότι κατέω⁵ πού βρίσκεται ο θησαυρός του Κοκκινογένη!

— Να πάμε να τον πάρουμε, παππού!

Ο Κωνσταντίνος είχε ενθουσιαστεί. Συμφώνησαν και τα άλλα παιδιά, και για μια στιγμή μέσα στο δωμάτιο επικράτησε πανδαιμόνιο από φωνές!

— Ηρεμήστε, ηρεμήστε, ο καπετάνιος δεν άφησε την κατάσταση να ξεφύγει. Το πράμα θέλει σύνεση. Σύνεση και μυστικότητα. Αν μας επάρουν πρέφα, καήκαμε. Θα μας προλάβουνε, και ο θησαυρός θα

5. Κατέω: Ξέρω

πετάξει. Δεν πρέπει να το μάθει κανένας, και πολύ περισσότερο αυτός ο άτιμος ο μπαρμπα-Γιάννης.

Αμέσως οι φωνές και η αντάρα έπαψαν.

— Ο παλιός θρύλος λέει ότι για να ανακαλύψεις τον «θησαυρό των θησαυρών» και να τον αποκτήσεις, χρειάζεται υπομονή, γνώση, σκέψη και παρατηρητικότητα.

Με κάθε λέξη που έλεγε κοιτούσε και διαφορετικό παιδί.

— Παππού, τι προτείνεις να κάνουμε; ρώτησε ο Κωνσταντίνος.

Τα παιδιά τον κοίταξαν.

— Εγώ προτείνω, αν συμφωνείτε κι εσείς βέβαια, να ψάξουμε να τον βρούμε. Τι λέτε;

— Ναι!!! απάντησαν και τα τέσσερα.

Ενθουσιασμός και μια ευχάριστη αναστάτωση επικράτησαν στην κάμαρα.

— Παππού, πώς βρέθηκε στα χέρια σου;

Η ερώτηση της Ειρήνης ξαναέστρεψε το ενδιαφέρον τους στον γάντζο.

— Έχετε ακούσει για κάποιον που το όνομά του ήταν Σαλής;

— Ω, ναι! Εγώ έχω ακούσει για έναν μουσουλμάνο έγχρωμο, που ζούσε στα Χανιά, είπε ο Δημήτρης και κοίταξε τον καπετάνιο για επιβεβαίωση.

— Έτσα⁶! συμφώνησε ο καπετάν Σήφης. «Ας

6. Έτσα: Έτσι

ήσουν μαύρος, ας μην ήσουν χριστιανός, ας ήταν μαύρη η μορφή σου, από το χιόνι πιο λευκή ήτανε η ψυχή σου». Αυτό γράφει στον τάφο του στον Άγιο Λουκά, όπου τον εθάψανε. Ε, λοιπόν ο Σαλής ήταν απόγονος των παλικάριών του Μπαρμπαρόσα, όπως κι ο παππούς του προπάππου μου, καμάρωσε! Ο προπάππος μου το έδωσε στον Σαλή και ο Σαλής σε μένα.

— Αλήθεια; Δηλαδή είμαστε απόγονοι των πειρατών;

Ο Κωνσταντίνος κοίταξε την Ειρήνη, και τα μάτια του άστραψαν!

— Σοστ...! Αυτά είναι μυστικά πράγματα και δεν πρέπει να βγουν παραέξω. Το βραδάκι θα έρθετε όλοι εδώ, να κάτσουμε στο τζάκι μπροστά, να σας πω για τον Σαλή τον Χελιδονάκη. *Τώρα όμως πρέπει να οργανωθείτε, κι αν είστε άξιοι, τον θησαυρό θα βρείτε*, ταίριαξε μια αυτοσχέδια μαντινάδα.

— Ναι! πανηγύρισαν τα παιδιά.

— Ο πρώτος γρίφος που πρέπει να λύσετε είναι να βρείτε το παλάτι του Ρέκτορα. Οι κανόνες του παιχνιδιού..., σταμάτησε λίγο, έξιψε το σαγόνι του και συνέχισε: Κανόνες δεν υπάρχουν. Τρέξτε, ρωτήστε, μάθετε. Ακόμη επαέ είστε; τους φώναξε και με μια κίνηση του χεριού του τους έδειξε την πόρτα.

Διαβάστε τη συνέχεια στο βιβλίο

Στα χνάρια του κουρσάρου **Μπαρμπάροσα**

Ένα περιπετειώδες οδοιπορικό στην παλιά πόλη των Χανίων με ξεναγούς έξι παιδιά και έναν δαιμόνιο παππού. Μνημεία και μυστήρια από τα αρχαία χρόνια ως τις μέρες μας, θάλασσες που τρώγονται με το κουτάλι, πειρατικοί θησαυροί και ο γάντζος του Κοκκινογένη: του περιβόητου κουρσάρου Χαϊρεντίν Μπαρμπάροσα!

Ποια ήταν η σχέση του γεμάτου καλοσύνη Σαλή με τον καπετάν Σήφη; Ποια είναι η θαμμένη εκκλησία και τι θα ανακαλύψουν εκεί τα παιδιά;

Τι σχέση μπορεί να έχει το μαύρο κλειδάκι στον λαιμό του παππού με τα σεντούκια των άγριων πειρατών;

Θα καταφέρει η παρέα να ξετρυπώσει μυστικά καταχωνιασμένα από τους ανελέητους κουρσάρους;

Θέμα: Ταξίδια στην Ελλάδα – ΧΑΝΙΑ

www.minoas.gr

9 786180 202724
ISBN 978-618-02-0272-4
ΚΩΔ. 21535